

Daniel Glattauer

CADA SET ONADES

Traducció de Carme Gala

La Campana

CAPÍTOL U

*La traducció d'aquesta obra ha comptat
amb l'ajut de la Institució de les Lletres Catalanes*

Títol original: *Alle sieben Wellen*
© Deuticke im Paul Zsolnay Verlag Wien, 2009

1a edició: octubre de 2010

© de la traducció: Carme Gala, 2010
© Edicions La Campana
Muntaner, 248, 1r, 2a
08021 Barcelona
Tel.: 93 453 16 65 / Fax: 93 451 89 18
www.edicionslacampana.cat

Disseny col·lecció: Eumogràfic
Disseny coberta: © MBC
Imatges coberta: © Getty Images / © Age Fotostock

ISBN: 978-84-96735-51-4
Dipòsit legal: B. 39.531 - 2010
Fotocomposició: EdíGestió (Barcelona)
Imprès a Romanyà/Valls. Capellades (Barcelona)

Tres setmanes després

Assumpte: Hola

Hola.

Deu segons després

Fw:

ATENCIÓ, ADREÇA ELECTRÒNICA ANUL·LADA. EL DESTINATARI JA NO POT REBRE-HI MÉS CORREU. ELS MISSATGES QUE ENTREN EN AQUESTA BÚSTIA QUEDARAN ESBORRATS AUTOMÀTICAMENT. PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU CONTACTAR AMB L'ADMINISTRADOR DEL SISTEMA.

Mig any després

Sense assumpte

Hola!

Deu segons després

Fw:

ATENCIÓ, ADREÇA ELECTRÒNICA ANUL·LADA. EL DESTINATARI JA NO POT REBRE-HI MÉS CORREU. ELS MISSATGES QUE ENTREN EN AQUESTA BÚSTIA QUEDARAN ESBORRATS AUTOMÀTICAMENT. PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU CONTACTAR AMB L'ADMINISTRADOR DEL SISTEMA.

30 segons després

Re:

Això no s'acaba mai?

Deu segons després

Fw:

ATENCIÓ, ADREÇA ELECTRÒNICA ANUL·LADA. EL DESTINATARI JA NO POT REBRE-HI MÉS CORREU. ELS MISSATGES QUE EN-

TRIN EN AQUESTA BÚSTIA QUEDARAN ESBORRATS AUTOMÀTICAMENT. PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU CONTACTAR AMB L'ADMINISTRADOR DEL SISTEMA.

Tres dies després

Assumpte: Informació

Bona nit, senyor administrador del sistema. Com va la vida? Quin març tan fresc, ¿eh? Però després d'un hivern tan benigne, no ens podem queixar, crec jo. Ah, i aprofitant l'avinentesa, que em podria facilitar una informació, sisplau? Tenim un conegut comú. Es diu Leo Leike, però he perdut la seva adreça. Que tindria l'amabilitat...? Gràcies.

Amb afecte virtual, Emmi Rothner.

Deu segons després

Fw:

ATENCIÓ, ADREÇA ELECTRÒNICA ANUL·LADA. EL DESTINATARI JA NO POT REBRE-HI MÉS CORREU. ELS MISSATGES QUE ENTRIN EN AQUESTA BÚSTIA QUEDARAN ESBORRATS AUTOMÀTICAMENT. PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU CONTACTAR AMB L'ADMINISTRADOR DEL SISTEMA.

30 segons després

Re:

Accepta una petita crítica? Li falta una mica de variació. Que passi un bon torn de nit, Emmi Rothner.

Deu segons després

Fw:

ATENCIÓ, ADREÇA ELECTRÒNICA ANUL·LADA. EL DESTINATARI JA NO POT REBRE-HI MÉS CORREU. ELS MISSATGES QUE ENTRIN EN AQUESTA BÚSTIA QUEDARAN ESBORRATS AUTOMÀTI-

CAMENT. PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU CONTACTAR AMB L'ADMINISTRADOR DEL SISTEMA.

Quatre dies després

Assumpte: Només tres preguntes

Senyor administrador del sistema, li sóc franca: no sé pas com sortir-me'n. Necessito l'adreça actual del senyor «usuari» Leo Leike, la necessito de debò! Li he de fer tres preguntes URGENTS: 1) Encara és viu? 2) Encara és a Boston? 3) Ja té una altra relació per correu electrònic? En cas que 1) sigui positiu, no tinc res en contra de 2), però un 3) no l'hi perdonaria mai. En aquest mig any pot haver fet deu represes més amb la Marlene, per mi com si li ha fet agafar el vol de Bòston cada dia! Pot haver caigut en el vici cada nit als night clubs barats de Boston i haver-se despertat cada matí entre els pits siliconats d'una Barbie Beauty bostoniana rossa i casta. Es pot haver casat tres vegades i haver portat al món trigèmins trivitel·lins cada vegada. Només hi ha una cosa impermissible: ENAMORAR-SE PER ESCRIT D'UNA ALTRA DONA QUE NO HA VIST MAI. Això no, sisplau! Això, que no es repeteixi. Ho he de saber del cert per poder superar les nits mitjanament indemne. Aquí no para de bufar el vent del nord. Benvolgut administrador del sistema, m'imagino bastant quina serà la seva resposta. Així i tot, li prego que faci els impossibles perquè aquest missatge arribi a en Leike, amb qui segur que manté contacte, i digui-li que també podria donar algun senyal de vida. Faci-ho, després se sentirà més bé! Ara no surti amb la mateixa cançó. Salutacions cordials, Emmi Rothner.

Deu segons després

Fw:

ATENCIÓ, ADREÇA ELECTRÒNICA ANUL·LADA. EL DESTINATARI JA NO POT REBRE-HI MÉS CORREU. ELS MISSATGES QUE EN-

TRIN EN AQUESTA BÚSTIA QUEDARAN ESBORRATS AUTOMÀTICAMENT. PER A MÉS INFORMACIÓ, PODEU CONTACTAR AMB L'ADMINISTRADOR DEL SISTEMA.

Tres mesos i mig després

Assumpte: L'hi pot reenviar?

Hola, Leo! Tens llogaters a l'àtic 15? Si ets a Boston, t'aviso que tenen el llum encès tota la nit. No t'estranyis de la factura de l'electricitat. Bon dia i bona vida, Emmi.

Dos minuts després

Sense assumpte

Ara no diu res?

Un minut després

Sense assumpte

Uh-uuh, senyor administrador del sistema, on és?

Un minut després

Sense assumpte

Hi ha motius de preocupar-se o puc alimentar esperances?

Onze hores després

Assumpte: Tornada de Boston

Benvolguda Emmi, tens un olfacte sorprenent. No fa ni una setmana que torno a ser aquí. Pel que fa a l'electricitat, doncs, el qui la gasta sóc jo. Emmi, et desitjo... ves, què t'haig de desitjar després de tant temps? Tot sona bastant trivial, no? El millor, encara que sigui molts mesos per endavant: bon Nadal i felicitat any nou. Espero que estiguis bé, almenys el doble que jo. Adéu, Leo.

Un dia després

Assumpte: Perplexitat

I ara! Què és això? I si és res, sigui el que sigui, ja torna a ser el mateix? No m'ho puc creure. E.

Tres dies després

Assumpte: Desconcert

Leo, Leo, què se n'ha fet, de tu? En què t'ha convertit Boston? E.

Un dia després

Assumpte: Conclusió

Benvolgut Leo, la sensació que em produeixes des de fa cinc dies és pitjor que totes les que m'havies produït mai. I això que m'ho has fet passar molt malament, a través teu he experimentat per primera vegada que greus que poden arribar a ser les sensacions negatives (i les positives també). Però aquesta no la coneixia: resulta que ara et carrego. Tornes de Boston i actives l'Outlook amb la perspectiva de reconquistar l'antiga correspondència electrònica. Ja t'arriben els primers interessants missatges de subscriptores de revistes que s'han equivocat d'adreça. Tema per a noves aventures mentals amb dones anònimes, potser n'hi ha alguna que no és casada. I llavors: Oh!, ha escrit una tal Emmi Rothner. El nom et sona, sense saber ben bé de què. No era aquella que, a còpia d'escriure-li com un consumat flautista d'Hamelin virtual, ja la tenies com qui diu al llit, a punt de saltar-te als braços? Però la fatalitat va voler que en un últim reflex de sensatesa no et vingués a trobar, enmig del terbolí se't va escapar d'un pèl. Bé, després de nou mesos i mig, quan la frustració i la dona ja estan més que oblidades, ella torna a donar notícies, apareix inesperadament a la bústia electrònica. En plenes vacances d'estiu, quan no hi ha temes d'actualitat ni res de què parlar, tu vas i li desitges bon Nadal i felicitat any nou –molt diver-

tit, Leo, com en els teus millors temps—. I adéu, Andreu! Ja li ha passat el torn, en aquesta, n'hi ha d'altres que esperen. Ara molesta, et posa nerviós. N'hi ha prou d'ignorar-la, no, Leo? Ja pararà d'escriure. Doncs sí, ja para. Ho deixo, paraula!

PD: Esperes que estigui «almenys el doble de bé que tu»? Perdona, no sé pas com estàs tu, però en comptes d'estar el doble de bé, estic almenys deu vegades pitjor que tu. Però això no t'ha de preocupar.

PPD: Gràcies per haver-me escoltat una altra vegada. Ara ja pots tornar a engegar l'agradable administrador del sistema. Si més no, amb ell es pot parlar del temps sense problemes.

Una hora després

Fw:

No t'hauria hagut de respondre, Emmi. I ara t'he fet mal (un cop més), però no te'n volia fer. TU NO EM CARREGUES MAI. Ja ho saps. Jo mateix hauria de ser-me carregós, perquè tu formes part de mi. Et porto sempre amb mi, a través de tots els continents i paisatges emocionals, com a ideal desitjable, la il·lusió de la perfecció, el màxim concepte de l'amor. Així és com has estat amb mi gairebé deu mesos a Boston i així has tornat també a casa amb mi. Però, Emmi, la meua vida «física» ha continuat endavant, havia de continuar. En aquest moment m'obro un camí, a Boston he conegut una dona. Encara és massa d'hora per parlar... ja saps de què. Però tots dos volem provar-ho. Ella té perspectives de trobar feina aquí i potser vindrà.

Aquella nit horrorosa, quan la nostra «primera i darrera trobada» va fallar deplorablement perquè no es va realitzar, vaig tallar la nostra relació virtual d'una manera brutal. Tu havies pres una decisió, encara que no ho volguessis reconèixer fins a l'últim moment, i et vaig ajudar a fer-la efectiva. No sé pas com et deu anar ara amb en Bernhard, amb la teua família. Tampoc no ho

vull saber, perquè no té res a veure amb nosaltres dos. Per a mi, la llarga pausa de silenci era necessària. (Probablement, no hauria hagut de trencar-la mai més.) Era necessària per conservar la nostra experiència única, per mantenir tota la vida aquella no-trobada entranyable, íntima. Ho havíem portat a l'extrem, més enllà no podíem. No hi ha cap continuació, tampoc després de tants mesos, sobretot després de tants mesos. Sisplau mira-ho així, Emmi! Donem valor al que hi va haver. I deixem-ho així. Si no, ho fem malbé. El teu Leo.

Deu minuts després

Re:

Leo, això és fulgorós, tota una joia. T'has costat poc tornar-te a posar en forma! «Emmi, ets la il·lusió de la perfecció, però no vull tenir res més a veure amb tu.» Comprenc, comprenc... Demà, més. Em sap greu, no t'ho puc estalviar. Bona nit, la teva i.d.l.p.

L'endemà

Assumpte: Final digne

D'acord, valoro el que hi va haver. Ho deixo tal qual. No faig malbé res. Respecto la teua actitud, estimat Leo Leike, l'examic per email i «més enllà, impossible». Em dono per satisfeta que vulguis conservar bon record de mi i «d'allò nostre». Val a dir que, per ser una «il·lusió de la perfecció», em sento bastant imperfecta i força desil·lusionada. Encara rai, sóc el teu «màxim concepte de l'amor», tot i que evidentment d'un altre planeta. Perquè en la Cindy bostoniana –segur que es diu Cindy, ja la veig dient-te a cau d'orella «I'm Cindy», rialladeta, «but you can call me Cinderella», rialladeta i més rialladeta–, en la Cindy potser no s'hi poden trobar els màxims conceptes imaginables de l'amor, i en canvi sí conceptes d'amor terrenal. Aquests es troben i, sobretot, es viuen. A mi –per a l'equilibri natural entre cos

i esperit– sempre em portes pertot arreu com a «ideal desitjable», i comprenc perfectament que hagi d'anar amb compte que no et pesi massa, no fos cas que t'herniessis.

D'acord, Leo, «ens» ho faré fàcil, t'ho faig fàcil, m'ho faig fàcil: desisteixo, em retiro de la teva vida. Deixo d'escriure't emails (aviat!). Paraula! T'ho prometo.

Et sap greu que el teu «ideal desitjable» expressi un sol desig encara, el darrer desig per sempre més? ÚNICAMENT UNA HORA, una hora cara a cara. Creu-me, no hi ha cap altre conservant millor per al que hem viscut en comú. Perquè l'únic final raonable d'una no-trobada íntima és la trobada. No et demano res, no espero res de tu. Només necessito haver-te vist, haver-te parlat, haver-te olorat una sola vegada a la vida. Necessito haver observat una vegada la forma dels teus llavis quan pronuncien «Emmi». Necessito haver observat una vegada com les teves pestanyes s'inclinen davant meu abans d'abaixar-se el teló.

Benvolgut Leo, tens raó, per a nosaltres no hi ha cap continuació sensata. Però hi ha un final digne. Te'l demano, només això! La teva il·lusió de la perfecció.

Tres hores després

Fw:

Pamela.

Un minut després

Re:

???

30 segons després

Fw:

No es diu Cindy sinó Pamela. Sí, ja ho sé, sona bastant malament. Són coses que passen quan els pares s'imposen en l'elec-

ció del nom d'una filla. Però ella és molt diferent. De debò, Emmi. Bona nit. Leo.

40 segons després

Re:

Leo, com t'estimo per això! Sisplau, perdona els cops baixos. Em sento molt feble, molt i molt feble. Bona nit. Emmi.